

sioniștilor. Nu cred că publicul are chiar nevoie de așa ceva, dar asta i se oferă. Profesiunii impun anumite condiții, ceilalți, nu – e foarte simplu. Oricum, mie televiziunea îmi dă mari satisfacții, o să abandonez doar când o să simt că nu mai fac față.

Aveți și o emisiune la radio.

Da, la Romantic FM, o fac cu mare plăcere. E o emisiune despre poezie – evident, și cu muzică. Vreau să propun poeți de care oamenii au uitat, pentru că nu sunt puși tot timpul pe tapet. Aș vrea să fac o cronică subiectivă a unor poeți care m-au marcat, care mă „locuiesc”. Nu doar poeți, poate și dramaturgi. E un lucru care îmi place și pe care o să-l fac în fiecare joi, până în martie viitor.

Repetăți ceva nou în teatru?

O să încep acum repetițiile, cu Gelu Colceag, la Tango de Mrožek. Pre-

miera va fi în toamnă. Mă bucur foarte tare că o să lucrez din nou cu Gelu, care mi-a fost ca un profesor. Cu el am făcut **Porunca a șaptea** de Dario Fo. E un regizor care, pentru că a fost și el actor, pune bază pe actori. Facem echipă bună. În plus, o să am ocazia să lucrez cu Luminița Gheorghiu, cu Doru Ana. Nu ne-am mai întâlnit de mult pe scenă, din 1994, de la **Trei surori**. Cred că o să fie foarte bine.

Putem să vorbim și despre film?

Despre film nu putem vorbi, pentru că nu există. Sau eu nu exist pentru cinematografie.

Cum, nu există? Moromeții, În fiecare zi mi-e dor de tine, Divorț din dragoste... Ați luat și un premiu de debut.

Egal cu zero pe lângă Julia Roberts, care a luat Oscar-ul! Și e mai mică decât mine... Cinematografia nu

există, din punctul meu de vedere, pentru că nu mai fac film de 10 ani. De la **În fiecare zi mi-e dor de tine** mi s-a tras: toată lumea zice că sunt fata Stelei Popescu; e și coincidența de nume... Oricum, nu sunt căsătorită cu un regizor de film, așa că e mai greu...

Aveți o fetiță de cinci ani. Cum re-simte ea viața de artistă a mamei? Mai aveți timp pentru copil?

Eu stau foarte mult cu fetița mea. Am stat un an acasă, am alăptat-o. Sigur, am pe cineva care mă ajută, dar, oricum, dedic mult timp copilului. Sunt și perioade mai aglomerate, dar nu lungi. Încă nu știu ce va face; îi place muzica, flautul. În altă țară, aș fi fost fericită să facă muzică. Aici, nu; aș îndruma-o spre altceva. Sau spre altundeva, dacă va vrea neapărat să facă muzică.

Liana Ornea
martie 2001

Sreplici

O victimă inocentă

Am luat act cu întârziere de obiecțiile doamnei Alice Georgescu privitoare la textul adaptării mele a piesei **Livada de vișini**, regizată de Alexander Hausvater la T.N. Iași. Vina cea mai însemnată ce mi se impută este folosirea unor nume (și inadecvate!) pentru personaje introduse în spectacol în afara „listei lui Cehov”. Aceste personaje au fost cerute de viziunea regizorului, construite de el și de mine de comun acord. Iar replicile și mișcarea lor, pentru cele fără replică, au fost (de)scrise de mine conform ideilor enunțate de regizor. Apar astfel, de pildă, mama eroinei principale (episodic) și un organizator de licitații (cu rol esențial).

În ceea ce privește numele acestora, ele sunt pur convenționale, notate ca atare în textul pentru uzul lucrului meu cu regizorul și apoi al acestuia cu trupa. Astfel, l-am „botezat” pe omul cu licitația „Mișa”. Din partea noastră putea să-l cheme și „Ivan” etc. Nu contează. Numele lui nu se rosteste pe scenă. La fel, numele „mamei” sau patronimul Aniei,

acuzate de doamna Alice Georgescu, sunt indiferente câtă vreme ele nu se spun niciodată în spectacol.

Ceea ce le-a făcut vizibile (nu și audibile) unei părți a publicului a fost, din câte pot să deduc, tipărirea lor în caietul program. Într-un mod pe care nu ezit să-l calific ca superficial și neghiob, făcătorii de program de la Iași au găsit cu cale, în comoditatea lor, să reproducă la lista distribuției... din „hârtia de rol”. Pe care noi, A. Hausvater și cu mine, nu o destinam în nici un fel privirii publicului. Presupun că și scurtele „caracterizări” construite de mine strict pentru uzul trupei vor fi fost reproduse în acel caiet.

De ce doar „presupun”? Pentru că nici înainte de facerea programului, nici după tipărirea acestuia, T.N. Iași nu a găsit cu cale să mi-l arate sau să-mi dăruiască vreun exemplar ca amintire. Dar asta face parte desigur din „politețea originală” (moldovenească?) pe care o manifestă Ioan Holban și colaboratorii săi de la Iași și pe care am simțit-o pe propria-mi piele și în alte împrejurări.

Este și vina regizorului, aflat la Iași, care nu a controlat programul de sală. Dar omul vine dintr-o lume în care atribuțiile și responsabilitățile sunt clar împărțite, iar regizorul nu e moașă și nănașă la orice mărunțiș.

Pe scurt, numele cu pricina, inspirate sau nu, precum și acel „lapsus calamii” la prenumele tatălui lui Firs și care putea fi corectat tacit, nu erau destinate ochilor exigenți ai publicului și criticilor. Bine că nu mi-au pus pe vreun material imprimat și didascalii care nu-i aparțin lui Cehov, ci sunt dictate de mișcarea preconizată de regizor. Nu de alta, dar unele erau, cum zice doamna Alice Georgescu, mai mult decât „vag licențioase”. În obiceul glumelor pe care, în dificila noastră muncă, ni le permitem uneori Hausvater și cu mine.

Îmi asum doar „poanta” amestecării unei replici din Caragiale în Cehov: a fost un impuls irezistibil, atât de bine se lipea! Dar dacă nici Ion Luca, nici Anton Pavlovici nu s-au supărat, de ce v-ați supăra dumneavoastră? Rezon?

Horia Gârbea